

лѣвата ни страна, много сходни съ нашитѣ. Та и пушкитѣ на хѣшлацитѣ бѣхъ като малки топчета. Като имаха голѣмъ калибръ и голѣмъ зарядъ барутъ, тѣ страшно гърмѣха. Попослѣ турцитѣ по тѣхъ познаваха съ кого иматъ работа, да ли съ сѣрбитѣ, на които острагушитѣ и наполовина толкова не гърмяха и отъ които тѣ никакъ се не бояха, или съ страшнитѣ за тѣхъ „комита-гуларж“, отъ които много се бояха и отъ които при едно схващане никаква пощада не очакваха.

Филиповата чета, която се намираше около Бабишкинъ връхъ когато се започнала битката мѣжду нашата чета и турцитѣ, ухватила се по гласа на гърмежитѣ и много умѣстно се появи на фланга на турцитѣ. Това ускори тѣхното понататъшно отстъпване, и ги накара да измѣнятъ посоката на отстъпването си. Сега тѣ бѣхъ принудени да преминатъ на дѣсния брѣгъ на рѣчката, и като се докопатъ до горитѣ на Здравчинъ-планина, подъ тѣхно прикрытие да отстъпятъ къмъ селата Ковачица и Сребърница.

Половинъ часъ слѣдъ пѣязлението на Филиповата чета турцитѣ почнаха да отстъпватъ, но много правилно: крачка по крачка. Нашитѣ хѣшлаци ги прѣслѣдваха, но нигдѣ турцитѣ не дочакваха на ножъ. Все заблаговрѣменно отстъпваха и ни посрѣщаха съ огънь отъ друга позиция. Раненитѣ и убититѣ си турцитѣ грижливо прибираха, тѣй щото нашитѣ хѣшлаци, колкото и да желаяха да имъ се попадне нѣкой въ рѣцѣтѣ за да си отмѣстятъ за звѣрствата надъ нашитѣ тѣжко ранени и убити на Кадж-богазъ, не имъ се паднаха. Единъ само случай се вдаль на двама щастливци-хѣшлаци, които непропуснали да се въсползуютъ отъ него.

Когато турцитѣ преминаха на дѣсния брѣгъ на рѣчката, единъ бабаитинъ турски спяхия отъ ония мѣста, който отъ любовъ къмъ искусството трыгналъ доброволно съ аскеря, до толкова се увлѣкалъ съ стрѣлбата си, щото не съглѣдалъ, види се, отстъпването на своитѣ. Заложенъ задъ единъ храстъ, той постоянно пращаль куршумени подарѣци ту на този, ту на онзи хѣшлакъ, който му се по-ясно виждалъ.

Срѣщу него се случили хѣшлацитѣ Коста Генчевъ отъ Сливенъ и Петъръ отъ Тетевенъ, именуемъ Перо Тетевенеца.